

A Győri Ítéltábla a Siófoki 4. Számú Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r., II.r., III.r. felpereseknek** a Dr. Buglos Ügyvédi Iroda által képviselt **I.r.** és a dr. Pápai Éva ügyvéd által képviselt **II.r. alperesek** ellen vezető tisztségviselő felelősségének megállapítása iránt indított perében a Győri Törvényszék 2015. június 10. napján kelt 11.G.20.718/2014/29. számú ítélete ellen az I.r. felperes részéről 31. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbeezett rendelkezését megváltoztatja. Megállapítja, hogy az I. és II.r. alperesek az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkezte után nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el ügyvezetői feladataikat és ezáltal a társasági vagyon 67.294.000,- (Hatvanhétmillió-kettőszázkilencvennégyezer) Ft-tal csökkent, melynek erejéig az alperesek egyetemleges kártérítési felelősséggel tartoznak.

Kötelezi az alpereseket, hogy 30 napon belül egyetemlegesen fizessenek meg vagyoni biztosítékként a Győri Törvényszék letéti számlájára 67.294.000,- (Hatvanhétmillió-kettőszázkilencvennégyezer) Ft-ot.

Az ítéltábla mellőzi az I.r. felperest az alperesek javára elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező rendelkezéseket és kötelezi az I. és II.r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen az I.r. felperesnek 200.000,- (Kettőszázezer) Ft első- és másodfokú perköltséget, viseljék továbbá az eljárás során felmerült költségeiket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az I.r. alperesnek egyenként 63.500,-, míg a II.r. alperesnek egyenként 31.750,-Ft perköltséget.

Határozata indokolásában megállapította, hogy az "A" Kft. (továbbiakban Kft.) tagjai a megalakuláskor az I.r. és a II.r. alperesek voltak. A társaság egyedüli tagja 2012. október 18-tól a II.r. alperes lett. A II.r. alperes vezető tisztségviselője az I.r. alperes édesanyja. Az I.r. alperes a bejegyzéstől kezdve a társaság egyedüli vezető tisztségviselője volt. A Kft. célja az

volt, hogy **Település 1** -en egy hamvasztót és ravatalozót létesítsen. A tervezett beruházás megvalósítási költsége mintegy 280 millió Ft lett volna, ennek 28 %-át az alperes finanszírozta volna, míg a fennmaradó összeget a Kft. banki hitelből kívánta finanszírozni. A beruházáshoz szükséges helyszín biztosítása érdekében a II.r. alperes tagjai a II.r. alperesnek tagi hitelt folyósítottak. A tagi hitelből az I.r. alperes a saját nevére vásárolta meg az **Település 1 ...1.** hrsz-ú ingatlant, amely ekkor még a művelési ágból nem volt kivonva, így azt a Kft. nem vásárolhatta meg, ugyanakkor kötelezettséget vállalt az I.r. alperes arra, hogy a beruházás megkezdésekor és az ingatlan művelési ágból való kivonásakor a Kft-be apportálja az ingatlant.

Megállapította a törvényszék, hogy a szükséges hitel biztosítása érdekében a Kft. először az **Bank**-al tárgyalta, majd a **"B"** Takarékszövetkezet **Település 2i** Fiókjával 2008. augusztus 21-én kölcsönszerződéseket kötött. A folyósítás feltételeit azonban a pénzügyi intézet állandóan módosította, nehezítette, melyeknek a Kft. nem tudott eleget tenni, így a takarékszövetkezet a szerződéstől elállt, a folyósításra nem került sor.

A takarékszövetkezet szerződéstől való elállását követően a Kft. más vállalkozókat próbált bevonni az üzleti elképzelés megvalósításába, de magántőkét nem sikerült bevonnia. A magyarországi próbálkozások eredménytelenek maradtak, ezért külföldi partnereket keresett, tárgyalásokat folytatott **"C"**, illetőleg **"D"** osztrák vállalkozókkal. Az osztrák pénzügyi intézetek azonban a magyarországi beruházáshoz nem biztosítottak hitelt, így az osztrák befektetők sem vettek részt a projekt megvalósításában. A hitel hiányában a krematórium megépítése elmaradt.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a Kft. termelő tevékenységet nem folytatott, törzstőkéjét a kiadások, így **"E"** pénzügyi tanácsadó munkabére, az utazási költségek, valamint egyéb költségek felemésztették. 2008 végére a Kft.-nél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett. A 2008. december 31-i állapot szerint a Kft. vagyona 39.828.000,-Ft, 2009. december 31-i állapot szerint 62.103.000,-Ft, a 2010. december 31-i állapot szerint 61.425.000,-Ft volt. Tényleges vagyontárgyként a Kft.-nek 2 db számítógépe és 1 db nyomtatója volt.

A Kft. 2008. május 5-én kötött vállalkozási szerződést az I.r. felperessel az építési engedély szerinti épület kivitelezési munkáira. Az I.r. felperes 12 millió Ft összegű előlegszámla benyújtására volt jogosult.

Az építési-engedélyezési és részletes kiviteli tervek elkészítésére a II.r. felperessel 2008. február 11-én kötött tervezési szerződést a Kft., mindösszesen 5.628.960,-Ft tervezési díj ellenében.

2008. január 2-án kötött megbízási szerződés a Kft. a III.r. felperessel kegyeleti szaktanácsadás biztosítása tárgyában, havi 50.000,-Ft + 20 % ÁFA megbízási díj ellenében.

Az ítéleti tényállás szerint a Kft. fizetéseképtelenségét megállapító és a felszámolását elrendelő bírósági végzés 2013. szeptember 18-án kelt és október 25-én jogerőre emelkedett. 2014. június 16-án a felszámoló a Kft. egyszerűsített felszámolásának elrendelését kérte, ennek eredményeképpen a törvényszék a 2014. szeptember 30-án kelt végzésében az adós egyszerűsített felszámolását elrendelte és a felszámolási eljárást befejezetté nyilvánította, mert záróvagyon hiányában a felperesek bejelentett és nyilvántartásba vett hitelezői igényeinek kifizetésére nem volt fedezet.

A felszámolást megelőző 3 évben az I.r. alperes az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének nem tett eleget, valamint nem adta át a felszámolónak a felszámolási eljárás lefolytatásához szükséges iratokat sem.

Az elsőfokú bíróság az ítélete jogi indokolásában kiemelte, hogy az adós vezető tisztségviselője az éves beszámoló letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségét megsértette, valamint a Cstv. 31. §. (1) bekezdésében előírt kötelezettségét sem teljesítette, így a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése értelmében a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. Az alpereseknek kellett tehát bizonyítaniuk, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte után minden tőlük elvárhatót megtettek a hitelezői veszteségek elkerülése, illetőleg csökkentése érdekében.

Az I.r. alperes nem vitatta, hogy 2008. év végére a Kft.-nél a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezett. Ezt a keresetlevélhez csatolt éves beszámolók is alátámasztották.

Hangsúlyozta a bíróság, hogy a Kft. megalakításának célja az volt, hogy a hamvasztót megvalósítsa. Egyéb tevékenységet nem folytatott, bevétele sem volt, a létesítéshez szükséges engedélyek beszerzése, az alkalmazott fizetése és a felmerült költségek, például útiköltség felemésztették a Kft. törzstőkéjét. A 2010-es beszámoló adatai szerint ugyan a társaság vagyona 67.294.000,-Ft volt, tényleges vagyonnal azonban nem rendelkezett. Ezt "E" tanúvallomása ténybelileg alátámasztotta.

A fizetéseképtelenség bekövetkezte időpontjában a Kft. tehát a törzstőkéjét már felélte, vagyona nem volt, így a felperesi hitelezői igények kielégítésére ebben az időpontban már nem volt mód. Az I.r. alperes helyes megoldást választott, célszerű lépés volt, hogy meg akarta valósítani a tervet és ehhez hitelt kívánt szerezni, hiszen az üzleti terv megvalósítása esetén lett volna lehetőség a felperesi igények kielégítésére. A tanúvallomások alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I.r. alperes az üzleti terv megvalósítása érdekében minden tőle elvárhatót megtett. A pénzügyintézettel szerződést kötött, de a pénzügyintézet a folyósítástól elállt. Számos tárgyalásra került sor magánbefektetőkkel, azonban a hitel hiányában az üzleti terv megghiúsult. Úgy foglalt állást az elsőfokú bíróság, hogy az alpereseknek a vélelemmel szemben sikerült bizonyítaniuk, hogy minden tőlük elvárhatót megtettek a hitelezői veszteségek elkerülése, illetőleg csökkentése érdekében. Erre tekintettel a keresetet alaptalannak ítélte.

Az I.r. felperes fellebbezésében elsődlegesen az ítéletnek a keresete szerinti megváltoztatását, az alperesek kártérítési felelősségének megállapítását, vagyoni biztosíték nyújtására kötelezését kérte. Másodlagosan a fellebbezése az ügyvédi munkadíj címén megítélt elsőfokú perköltség mérséklésére irányult.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás részben helytelen, részben pedig érdemi bizonyítékok hiányában nyert elfogadást és az abból levont jogi következtetés is megalapozatlan.

A fellebbezés hangsúlyozta, hogy az alperesekre hárult a vélelemmel szembeni ellenbizonyítás kötelezettsége. Igazolniuk kellett, hogy minden tőlük telhetőt megtettek a hitelezők érdekének elsődlegessége tekintetében, továbbá az irathíánnyal érintett időszakban az iratokból megismert utolsó állapothoz képesti vagyronvesztés nem a vezető tisztségviselők hitelezői érdekeket sértő magatartásának eredménye. Ezen tényekkel kapcsolatosan az elsőfokú bíróság kizárólag "E" tanúvallomására hagyatkozva állapította meg a tényállást,

annak ellenére, hogy a tanú nem könyvvizsgáló és nem is szakértő. Vallomásának bizonyító ereje tekintetében az I.r. felperes utalt arra, hogy a tanú az eljárást hátráltatva csak a harmadik idézésre jelent meg, ekkor pedig minden olyan kérdésre is nyilatkozni tudott, amelyre az I.r. alperes sem tudott válaszolni.

Az I.r. felperes álláspontja szerint nyomatékos kétség fér a tanú által a Kft. 2010-es üzleti évre vonatkozó éves beszámoló, illetőleg a Kft. alaptőkéjének és a II.r. alperes által önerőként nyújtott 50 millió Ft, vagyis összesen 60 millió Ft-nak két év alatti felélése kapcsán tett nyilatkozata helyességéhez. Nem fogadhatta volna el valószínűleg a Pp. 177. §. (1) bekezdésére figyelemmel az elsőfokú bíróság a tanú által tett kijelentéseket, hisz ezen megállapításokhoz olyan különleges szakértelem szükséges, amellyel sem a tanú, sem pedig a bíróság nem rendelkezett. Az elsőfokú bíróság maga is szakértői kompetenciába tartozónak tartotta a releváns tények eldöntését, elrendelte a könyvszakértői vélemény beszerzését, azonban az alperesek a bizonyítási indítványukat visszavonták.

Az I.r. felperes az ítéleti megállapításokkal kapcsolatosan hivatkozott arra is, hogy a banki hitel meghúzását követően a tanúvallomás szerinti tárgyalásoknak okirati bizonyítékai nem maradtak és a két osztrák tanú vallomása sem lehet alkalmas a vélelem megdöntésére.

Utalt arra is, hogy az I.r. alperes által akadályozó körülményként hivatkozott motorbalesetre 2013. április 18-án került sor, a rehabilitáció 2014. nyaráig folyt, a 2011. és 2012. évi beszámolóval kapcsolatos mulasztások kimentésére tehát ezen hivatkozás nem alkalmas. Mindemellett a létesítő okirat 2013. augusztus 6-án is módosult, mely az I.r. alperes magyarországi személyes közreműködése nélkül nem is valósulhatott volna meg, tehát az egészségi állapota ténylegesen nem akadályozta az I.r. alperest az ügyintézésben.

Kiemelte, hogy a felperesi követelések részben már a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése előtt esedékessé váltak. Az alpereseknek azt kellett volna bizonyítaniuk, hogy valamennyi elvárható intézkedést megtettek a hitelezői veszteségek elkerülése, csökkentése, illetőleg az adós legfőbb szerve intézkedéseinek kezdeményezése érdekében. Ehhez képest a hitelezői veszteségeket nem kerültek el, azok nem is csökkentek, hanem emelkedtek, az I.r. alperes pedig nem kezdeményezte az adós legfőbb szervének intézkedését, elmulasztva a Gt. 51. §. (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét.

Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság helytelen következtetést vont le a tanúk által előadott alperesi magatartásokkal kapcsolatosan. A tanúk ugyanis egyetlen olyan kijelentést sem tettek, amely arra vonatkozott volna, hogy tudtak a felperesek követeléseiről, illetve, hogy a megkeresésükre és a foganatosított intézkedésekre a hitelezői követelések kiegyenlítése, vagy csökkentése céljából került volna sor. A II.r. alperes törvényes képviselőjének nyilatkozatából megállapítható, hogy az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet követően abból az indíttatásból jártak el, hogy a befektetők kapják vissza a pénzüket, nem pedig abból, hogy a hitelezői veszteségeket csökkentsék, vagy az adós fizetőképességét helyreállítsák. A II.r. alperes által biztosított 50 millió Ft-os önerőből és a 10 millió Ft-os jegyzett tőkéből az adós nem a hitelezői igényeket elégítette ki, hanem két év alatt felélte a vagyonát.

A perköltség tekintetében az I.r. felperes kifejtette, hogy a megállapított ügyvédi munkadíj nem áll arányban sem az I.r., sem pedig a II.r. alperesi képviselő ügyvédi tevékenységével, sem pedig a pertárgy értékével. A pertárgy értéke 600.000,-Ft-ban határozható meg, az IM rendelet 3. §. (2) bekezdése értelmében legfeljebb 30.000,-Ft-ban nyerhetett volna

megállapítást az elsőfokú ügyvédi munkadíj, ehhez képest az I.r. alperes ennek ötszörösét kapta és a II.r. alperes is 50.000,-Ft-ot kapott.

Az IM rendelet 3. §. (3) bekezdése szerinti perköltség sem érhetne volna el a bíróság által megállapított mértéket, hiszen ez az I.r. alperes esetében 30 órányi tevékenységgel ért volna fel, amelyet az I.r. alperes nem igazolt. A perben csak 6 tárgyalásra került sor, mely mindösszesen 13 óra időráfordítással járt, azaz nettó 65.000,-Ft munkadíjat alapozna meg. Az I.r. alperesi képviselő által előterjesztett 5 beadvány elkészítése a tartalmára és terjedelmére figyelemmel semmilyen körülmények között nem vehetett igénybe további 17 órát.

Nem nyert igazolást az sem, hogy a II.r. alperes képviselője 10 órányi tevékenységet fejtett ki. A II.r. alperes képviselője a 6 tárgyalás közül kettőn vett részt, 5 óra időtartamban, mely nettó 25.000,-Ft munkadíjat alapozna meg. Egy beadványt terjesztett elő, amely a tartalmát és terjedelmét tekintve nem vehetett igénybe további 5 óra elfoglaltságot.

Nem igazolták a jogi képviselők a pert megelőzően, illetőleg a peren kívül végzett tevékenységüket.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelme az ítélet helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint a Cstv. 33/A §. (3) bekezdésében megfogalmazott törvényi vélelmet a lefolytatott bizonyítás során sikerült megdönteni. A meghallgatott tanúk ellentmondásmentesen nyilatkoztak arról, hogy az alperes minden tőle telhetőt megtett a hitelezők kielégítése érdekében. Ennek megállapításához könyvszakértő kirendelésére sem volt szükség, hisz a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény 26. §. (1) és (7) bekezdésében foglalt egyértelmű jogszabályi rendelkezés igazolja, hogy a földterületet, a krematóriumot a társaság mérlegében tárgyi eszközként kellett nyilvántartani.

Az I.r. felperesi fellebbezéssel kapcsolatosan hangsúlyozta, hogy irreleváns az a körülmény, hogy "E" tanú a bíróság első idéző végzését nem vette át. Azzal a fellebbezési hivatkozással kapcsolatosan, hogy a tanú egyetlen céget és ingatlanalapot sem nevesített, amellyel tárgyalásokat folytattak volna le, megjegyezte, hogy a tanú meghallgatása alkalmával a felperes kérdéseket intézett a tanúhoz, ezirányú kérdést azonban nem tett fel.

A perköltséggel kapcsolatos fellebbezési kérelem körében kiemelte, hogy az I.r. alperes részére a felperesek egyenként kötelesek bruttó 63.500,-Ft perköltséget megfizetni. Az II. és III.r. felperesek fellebbezést nem nyújtottak be az ítélettel szemben, az I.r. felperes pedig kizárólag az őt terhelő összeget vitathatja. A megállapított ügyvédi munkadíj nem eltűzött és nem aránytalan az elvégzett munkához viszonyítva ugyanis 5, összesen 10,5 órát igénybe vevő vidéki tárgyaláson kellett részt vennie a budapesti székhelyű jogi képviselőnek és ezen időtartamban nem került beszámításra az utazási idő, így az utazás költsége, továbbá 5 beadvány elkészítése.

Az I.r. felperes fellebbezése az alábbiak szerint alapos.

Az ítélet tábla mindenekelőtt kiemeli, hogy a II.r. és III.r. felperesek keresetét elutasító ítéleti rendelkezés fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett. A másodfokú eljárás tárgyát az I.r. felperes keresetét elutasító ítéleti rendelkezés felülvizsgálata képezte.

A per során abban a kérdésben kellett az első- és másodfokú eljárásban állást foglalni, hogy az alperesek felelősségét megalapozni képes - a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésben meghatározott - feltételek fennállnak-e.

Nem volt vitás, hogy a felszámolás kezdő időpontját megelőző 3 évben az I.r. alperes nem tett eleget az adós éves beszámolója letétbe helyezési és közzétételi kötelezettségének és a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségét is elmulasztotta. Erre tekintettel a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés utolsó fordulata szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell. A törvényi vélelem alapján - ellenkező bizonyításig - a felelősség megállapításának alapját képező valamennyi tényállási elemet fennállónak kell tehát tekinteni: a releváns időszakban az ügyvezetési feladataikat nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látták el és ezáltal az adós vagyona csökkent, vagy a hitelezők követeléseinek teljes kielégítését megghiúsították. Az elsőfokú bíróság a fentiekre figyelemmel helytállóan foglalt állást akként, hogy a vélelemmel szemben a bizonyítási kötelezettség az alpereseket terhelte, bizonyítaniuk kellett a fenti tényállási elemek hiányát.

A sikertelen bizonyítás esetén is mentesülhetnének a felelősség alól, ha a Cstv. 33/A. § (3) bekezdésében foglaltak szerinti körülményekkel kapcsolatosan a kimentés körében igazolják, hogy az ilyen tisztséget betöltő személytől elvárható valamennyi intézkedést megtették.

A bizonyítandó tények, a bizonyítási teher és a sikertelen bizonyítás esetleges jogkövetkezményei körében az elsőfokú bíróság a Pp. 3. § (3) bekezdésének megfelelő tájékoztatással látta el az alpereseket, majd az alperesek részéről felajánlott bizonyítást maradéktalanul lefolytatta, ugyanakkor a beszerzett peradatok téves értékelésével foglalt állást akként, hogy az alperesek a bizonyítási kötelezettségüknek eleget tettek.

Az I.r. alperes a könyvszakértő kirendelése iránti bizonyítási indítványát visszavonta. A perben tehát a fenti releváns körülmények tekintetében a rendelkezésre álló - az I.r. alperesi mulasztásra tekintettel hiányos tartalmú és terjedelmű - okiratok és "E" tanúvallomása alapján kell állást foglalni a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezte és a felszámolás kezdete közt eltelt majd 5 éves időszak tekintetében arról, hogy ezen idő alatt megállapítható-e a gazdálkodó szervezet vagyonsökkenése, illetve a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítésének megghiúsulása, és e tekintetben az alpereseket terheli-e felróható magatartás. Az ítéletábra álláspontja szerint ezen releváns tények megítélése körében elsődlegesen a rendelkezésre álló okiratok tartalmát kell értékelni, különös tekintettel az utolsó még elkészített - 2010. évre vonatkozó - éves beszámolóra.

A beszámoló szerint az adós 2010. december 31-én 61.425.000 forint értékű befektetett eszközzel rendelkezett, mely teljes egészében tárgyi eszközöket foglalt magába. A forgóeszközök értéke 5.869.000 forint volt (5.817.000 forint követelés és 52.000 forint pénzeszköz). Ezen mérlegadatokkal szemben "E" tanúvallomása önmagában nem elegendő annak igazolására, hogy 2008 decemberében, tehát a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet beálltakor az adósnak már nem volt vagyona. Az I.r. alperesnek a számviteli törvény 26. § /1/ és /7/ bekezdésére hivatkozással kifejtett álláspontja sem alkalmas annak alátámasztására, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztekor az adós lényegében semmilyen vagyonnal nem rendelkezett. Az ugyanakkor nem vitás, hogy a felszámolás

kezdetekor az adós vagyona már nem volt fellelhető. A vagyonsökkenés és a hitelezői követelések megghiúsulása megállapítható.

Az alpereseknek a felelősség alóli mentesülés érdekében azt kellett volna bizonyítaniuk, hogy a 2010-es üzleti évre beadott éves beszámoló adataihoz képest a felszámolás kezdetéig bekövetkezett vagyonsökkenésnek mi volt az oka, a vagyon mire került felhasználásra, a vagyonsökkenés ésszerű, célszerű, a hitelezői érdekeknek megfelelő döntések mellett következett be.

Nem nyert bizonyítást, hogy mi lett az éves beszámolóban feltüntetett vagyon sorsa, a követelések behajtását az alperesek megkísérelték-e, nem nyert bizonyítás a pénzeszközök felhasználásának megfelelő indoka sem. Az alperesek a fenti körben felelősség alóli mentesülés körében relevánsnak tekinthető, a kimentés eredményes megalapozására képes tényállításokat sem tettek. Az alperesek nem igazoltak olyan tevékenységet, amely a 2010. december 31-i időpontot követően a vagyonsökkenés elfogadható - ésszerű gazdálkodást, a hitelezői érdekek figyelembevételét igazoló - indokául szolgálhatnak. Nem vezethet a felelősség alóli mentesülésükhöz önmagában az a törekvésük, hogy a projekt befejezéséhez szükséges anyagi forrásokat külföldi befektetők bevonása útján kísérelték meg biztosítani. A felszámolás alá került adós cég vezetőinek a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége megállapítható, ha a felszámolás elrendelését követően az adós vagyonával nem tudnak elszámolni.

A fentiekre tekintettel az ítéltábla osztotta az I.r. felperes azon fellebbezési álláspontját, hogy az alperesek a bizonyítási kötelezettségüknek nem tettek eleget. A fellebbezéssel kapcsolatosan a fentieken túl utal arra, hogy a bírói gyakorlat szerint a Gt. 143. § (2) bekezdés b./ pontjában foglalt ügyvezetői kötelezettség megsértése önmagában nem alapozza meg a vezető tisztségviselő felelősségét (Kúria Gfv.VII.30.303/2013/6. számú eseti döntés), azonban a fentebb értékelt körülmények az alperesek Cstv. 33/A. § (1) bekezdésében foglalt felelősségének megállapítását megalapozzák.

A II.r. alperes I.r. alperessel egyetemleges felelősségét az a többlet tényállási elem teremti meg, hogy az adós döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt, így a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerint ő is az adós vezető tisztségviselőjének minősül. Ezzel kapcsolatosan az ítéltábla rámutat arra, hogy a felelősség megalapozására önmagában nem elegendő a régi Ptk. 685/B. § /2/ bekezdése által meghatározott feltételek fennállása. A Cstv. 33/A. § (1) bekezdése az úgynevezett árnyékdirektor felelősségének alapjául nem a tulajdonosi részesedés, illetve a szavazati jog formális mértékének tulajdonít jelentőséget, hanem a döntések meghozatalára való tényleges és meghatározó befolyás gyakorlásának. Az I.r. alperes nyilatkozatában (25. jegyzőkönyv 4. oldal 2. bekezdése) alátámasztotta, hogy az adós döntéseinek tartalmát - a befektetőkön keresztül - a II.r. határozta meg. Ezen - a II.r. alperes árnyékdirektori felelősségét megalapozni képes - körülményt a II.r. alperes maga sem cáfolta.

A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § /2/ bekezdése alapján megváltoztatva mind az I.r., mind pedig a II.r. alperes felelősségét megállapította. A vagyonsökkenés mértékére irányuló megállapítást az ítéltábla a 2010. éves beszámoló adataira alapította, figyelemmel arra,

hog az éves beszámolóban feltüntetett vagyon a felszámolás kezdő időpontjára, 2013-ra már nem volt fellelhető.

A vagyoni biztosíték nyújtására kötelezés iránti felperesi kérelemnek az ítéletábra a Cstv. 33/A. § /2/ bekezdésében foglaltakra tekintettel a rendelkező részben írtak szerint adott helyt.

Az eredményes I.r. felperesi fellebbezés szükségessé tette az elsőfokú ítéletnek a perköltségviselésre irányuló részleges - az alperesek és az I.r. felperes jogviszonyának keretei közötti - megváltoztatását. Az I.r. felperes pernyertességére figyelemmel az alperesek egyetemlegesen köteles megfizetni a Pp. 78. § /1/ bekezdésére figyelemmel az I.r. felperesnek a 36.000 forint kereseti illeték I.r. felperesre eső arányos részéből, 12.000 forintból, továbbá a lerótt 48.000 forint fellebbezési illetékből, valamint a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § /3/ és /5/ bekezdése szerint mérlegeléssel megállapított és az Áfa-t is magában foglaló 140.000 forint első- és másodfokú ügyvédi munkadíjból álló első- és másodfokú perköltséget.

Győr, 2015. november 11. napján

Dr. Zámbo Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Maurer Ádám sk. . Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelül:
Kiadó: